

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **P. T.**, st. přísl. Mongolsko, bytem K. 1, P. 5, zast. Mgr. Markem Čechovským, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2011, čj. MV-4652-6/SO-2011

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 18. 2. 2011, čj. OAM-05263-12/DP-2011, o neudělení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem studia.

Žalobce v žalobě namítá, že ve výroku prvoinstančního rozhodnutí uvedené spojení ustanovení § 46 odst. 1 a § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých znaků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) je zcela nepřezkoumatelné a nesrozumitelné. Žalobce má za to, že v případě, že správní orgán hodlá aplikovat některé ze zákonných ustanovení a odkazuje na spojitost ustanovení přímo nesouvisejících, je povinen ve výroku napadeného rozhodnutí, stejně jako v odůvodnění, uvést „řetěz“ zákonných ustanovení, dle kterého by žalobce mohl následně zhodnotit obsah napadeného rozhodnutí. Tato výtku je o to důležitější, že samotné ustanovení § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců odkazuje hned na několik dalších ustanovení

tohoto zákona. V napadeném rozhodnutí tak žalovaný zmínil ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

Žalobce nerozumí obsahu napadeného rozhodnutí a zmatečné a nedostatečné právní argumentaci správních orgánů a jako absurdní označuje konstatování správního orgánu, že „z konstrukce zákona o pobytu cizinců vyplývá, že cizinec je povinen plnit účel, za kterým mu byl pobyt povolen (viz zejména § 37 odst. 1 písm. b) citovaného zákona).“ Podle názoru žalobce je správní orgán povinen rozhodovat na základě zákonných přezkoumatelných ustanovení zákona, nikoliv na základě svých vlastních domněnek o jeho konstrukci. Žalobci tak není jasné, zda rozhodnutí bylo vydáno na základě přímé aplikace ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nebo na toto ustanovení správní orgány jenom analogicky odkazují.

Žalovaný tak dospěl ke zcela zmatečnému závěru, že „dlouhodobé neplnění účelu pobytu představuje závažnou překážku pobytu cizince na území“. Takový závěr je podle názoru žalobce nelogický a nesmyslný, a zároveň je pak v rozporu se zákonem o pobytu cizinců. Ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců totiž přímo stanoví jako jeden z důvodů pro zrušení víza neplnění účelu, pro který bylo vízum uděleno. Pokud tedy chtěl žalovaný argumentovat neplněním účelu pobytu jako důvodem pro nepovolení dlouhodobého pobytu, měl tak učinit odkazem na § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, což ze zmatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí jasně nevyplyvá.

Žalovaný nemůže s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců vyjádřit neplnění účelu pobytu jako jinou závažnou překážku, když se ve skutečnosti jedná o překážku již uvedenou, tedy zákonem předpokládanou v ustanovení § 37 odst. 1 písm. b). Dle názoru žalobce tak žádné ustanovení zákona o pobytu cizinců nevyjadřuje neplnění účelu pobytu zároveň jako jinou závažnou překážku. Žalobce má za to, že žádné ustanovení zákona o pobytu cizinců mu neukládá povinnost plnit účel pobytu po celou dobu pobytu na území České republiky. Ze znění ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců pak vyplývá, že toto ustanovení vyjadřuje neplnění účelu v přítomném čase a nelze za použití tohoto ustanovení sankcionovat cizince v případě, kdy v době vydání rozhodnutí již účel pobytu plní, byť i v minulosti účel pobytu po jistou dobu neplnil. Správní orgán je totiž povinen rozhodovat podle skutkového stavu v době vydání rozhodnutí.

Z obsahu napadeného rozhodnutí kromě toho nevyplyvá rozhodné období, kdy dle názoru správního orgánu žalobce neplnil účel pobytu. Z textu napadeného rozhodnutí na žádném místě jasně nevyplyvá přesně ohraničené období, v průběhu kterého mělo dojít k neplnění účelu pobytu ze strany žalobce. Tento fakt zakládá nepřezkoumatelnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Žalobce se naopak již v rámci výsledku dne 11. 2. 2011 vyjádřil, že do semestru od 30. 1. 2011 nastoupil a je zřejmé, že v době, kdy prvoinstanční orgán vydal zamítavé rozhodnutí, žalobce již účel pobytu plnil.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že absurdním shledává spíše postup žalobce, který vytrhává z kontextu části odůvodnění napadeného rozhodnutí. Podle jeho názoru je z rozhodnutí jasné, že odkaz na § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců pouze dokládá, že kterého zákonného ustanovení je povinnost plnění účelu pobytu cizince na území České republiky doveditelná. Protože § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců se neobjevuje ve výroku napadeného rozhodnutí, není žalovanému jasné, odkud plyne pochybnost žalobce týkající se aplikovaných zákonných ustanovení pro vydání napadeného rozhodnutí.

Pokud jde o výklad pojmu „jiná závažná překážka pobytu cizince na území“, žalovaný připomíná, že se jedná o neurčitý právní pojem, který správnímu orgánu dává možnost správního uvážení a tudíž i možnost jeho interpretace. Správnost jeho úvahy potvrdil ve srovnatelném případě i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 1. 2012, čj. 9 As 80/2011-69.

K povinnosti plnění účelu pobytu cizince na území České republiky, pak žalovaný uvádí, že tato povinnost je leitmotivem celého zákona o pobytu cizinců a vyplývá ostatně i z ústavního pořádku České republiky. Ve veřejném zájmu České republiky je i skutečnost, aby na jejím území pobývali cizinci nikoliv samoučelně, ale s jistým konkrétním účelem, který mají povinnost naplňovat.

Žalovaný nesouhlasí s názorem žalobce, že z rozhodnutí není patrné období neplnění účelu pobytu ze strany žalobce, neboť z napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalobce neplnil účel pobytu od 1. 9. 2010 minimálně do 14. 2. 2011, tj. do data předpokládaného nástupu žalobce do školy, což navíc nebylo žalovanému nikterak prokázáno.

K tvrzení, že v době rozhodování však již žalobce studoval, je podle názoru žalovaného liché a irelevantní, neboť v daném případě nebylo aplikováno ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V posuzovaném případě správní orgány subsumovaly neplnění účel pobytu cizince na území České republiky po jistou dobu v minulosti pod pojem jiné závažné překážky pobytu cizince na území a aplikovaly tak § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, ze kterého nelze dovodit, a to žádným výkladem, konvalidací neplnění účelu pobytu po jistou dobu na území České republiky jeho následným plněním.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Při ústním jednání před soudem žalobce setrval na podané žalobě a zopakoval v ní uvedené žalobní námitky. Žalovaný se z účasti u ústního jednání před soudem omluvil.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti:

Žalobce dne 12. 1. 2011 podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Po provedeném řízení vydalo Ministerstvo vnitra dne 18. 2. 2011 rozhodnutí, jímž žádosti žalobce nebylo vyhověno. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, o němž bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 23. 2. 2012, čj. MV-38854-5/SO-2011 tak, že odvolání bylo zamítnuto a prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Výrok prvoinstančního rozhodnutí zní tak, že žalobci „... se povolení k dlouhodobému pobytu podle ustanovení § 42 odst. 1 s odkazem na § 46 odst. 1 v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé (zákona o pobytu cizinců) neuděluje“.

Podle § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je oprávněn podat cizinec, který na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů, hodlá na území přechodně pobývat po dobu delší než 6 měsíců a trvá-li stejný účel pobytu.*

Podle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 a 4, § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 je cizinec dále povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Současně je povinen na požádání předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4.*

Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*

Soud formulaci výroku prvoinstančního rozhodnutí neshledává matoucí či nesrozumitelnou. Pokud správní orgán shledal v případě žalobci existenci „jiné závažné překážky“ ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, pak nepochybně byl povinen uvést do výroku toto ustanovení, neboť právě toto ustanovení je tím, které bylo bezprostředně aplikováno. Uvedené ustanovení se však dle své textace týká žádosti o vízum, nikoli žádosti o povolení k pobytu, kterou žalobce podal v projednávaném případě. Proto správní orgán musel uvést do výroku rozhodnutí i ust. § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které umožňuje obdobně aplikovat citované ustanovení i v řízení o povolení k dlouhodobému pobytu.

Výtka žalobce, podle níž ustanovení § 46 odst. 1 zákona odkazuje na několik dalších ustanovení, působí poněkud nesrozumitelně, neboť správní orgán vzápětí ve výroku rozhodnutí uvádí ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona a zcela zřetelně se tu tedy uvádí, že z ustanovení, na něž ust. § 46 odst. 1 zákona odkazuje, bylo aplikováno právě ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona.

S žalobcem rovněž nelze souhlasit v tom, že by z rozhodnutí nebylo možno zjistit, zda bylo vydáno „za přímé aplikace“ ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, či zda na toto ustanovení správní orgán jen analogicky odkazuje. Žalobcem zmiňované ustanovení není obsaženo ve výroku prvoinstančního rozhodnutí a je tedy zřejmé, že nebylo na případ žalobce bezprostředně aplikováno.

Podle citovaného ustanovení *ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno.* Soud ve shodě se správními orgány z tohoto ustanovení činí ten závěr, že zákonodárce skutečně zamýšlel nastavit pravidla pobytu cizinců na území České republiky tak, že cizinec může na území České republiky pobývat pouze za jasně deklarovaným účelem a tento účel musí po dobu svého pobytu plnit. Soud souhlasí s žalovaným i v tom, že tento předpoklad se promítá do celé řady ustanovení zákona o pobytu cizinců, žalovaný proto namátkou poukázal na jedno z nich, z něhož uvedený princip zákonné úpravy podle jeho názoru (i podle názoru soudu) vyplývá obzvláště jednoznačně.

S žalobcem nelze souhlasit ani v tom, že by správní orgán nebyl oprávněn rozhodovat na základě „svých vlastních domněnek o konstrukcích zákona“. V daném případě bylo aplikováno ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců obsahující neurčitý pojem „jiné závažné překážky“. Pokud tedy správní orgány interpretovaly obsah tohoto neurčitého pojmu

za pomoci principů obsažených v dalších ustanoveních téhož zákona, jedná se přípustný postup při interpretaci právní normy, jemuž soud nemá (z obecného hlediska) co vytknout.

Soud nesdílí ani výhrady žalobce vůči závěru správních orgánů, že dlouhodobé neplnění účelu pobytu představuje závažnou překážku pobytu cizince na území. Při posouzení této námitky Městský soud v Praze odkazuje na závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, čj. 9 As 80/2011-69, kde Nejvyšší správní soud uvedl:

V projednávané věci je předmětem řízení prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, na které se ve smyslu ustanovení § 44a zákona o pobytu cizinců obdobně vztahují ustanovení týkající se prodloužení doby pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů [§ 35 odst. 2 a 3 zákona o pobytu cizinců]. Odstavec 3 uvedeného ustanovení stanoví, že dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud policie shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza dle ustanovení § 37 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán v projednávané věci přistoupil ve vztahu k žádosti stěžovatele o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu k aplikaci ustanovení § 37 odst. 2 písm. b), které stanoví, že policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza. V návaznosti na uvedené ustanovení správní orgán v projednávané věci dále aplikoval ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců upravující důvody pro neudělení víza, kdy ve smyslu písm. k) odst. 1 citovaného ustanovení policie nebo zastupitelský úřad vízum cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zahraničně politickém zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Nejvyšší správní soud se ve vztahu k jednotlivým kasačním námitkám předně neztotožnil s argumentací stěžovatele týkající se otázky návaznosti ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) a ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel je přesvědčen, že pokud zákon o pobytu cizinců v ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) podmiňuje zrušení platnosti víza skutečností, že cizinec přestane splňovat některou z podmínek pro udělení víza, je nutné tyto podmínky dovozovat z ustanovení § 31 a § 33 tohoto zákona a nikoli z ustanovení § 56, jak určil městský soud a správní orgány. K této námitce Nejvyšší správní soud konstatuje, že se lze ztotožnit se stěžovatelem, že ustanovení § 31 a § 33 zákona o pobytu cizinců představují pozitivní vymezení podmínek pro udělení víza. Nicméně současně je nutno dodat, že zákon o pobytu cizinců zakotvuje vedle tohoto pozitivního výčtu předpokladů pro udělení víza též vymezení negativní, které pouhé formálních naplnění předpokladů pro udělení víza zákonným způsobem koriguje. Zmíněný korektiv představuje mimo jiné ustanovení § 56 citovaného zákona, na základě kterého správní orgány v rámci vedeného řízení ověřují, zda jsou splněny další předpoklady pro udělení víza, tedy zda tu neexistují důvody pro jeho případné neudělení. Naposledy zmíněné ustanovení lze tedy ve vazbě na námitku stěžovatele označit za ustanovení, které podmínky pro udělení víza vymezuje negativně. Městský soud tedy správně a způsobem odpovídajícím rozsahu žalobní námitky dovodil, že důvody pro neudělení víza dle ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců představují (v negativním smyslu) podmínky pro udělení víza ve smyslu ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona, jestliže obsahem žalobní námitky bylo toliko konstatování, že stěžovateli není zřejmé, jakým způsobem podle žalovaného na sebe navazují ustanovení zákona, podle kterých bylo rozhodováno, konkrétně ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 zákona o pobytu cizinců. K obecné námitce problematické aplikace a protichůdnosti jednotlivých ustanovení zákona o pobytu cizinců zdejší soud poznamenává, že ve vztahu k projednávané věci bylo dostatečným způsobem objasněno, jakým způsobem a za použití kterých ustanovení zákona správní orgány ve věci stěžovatele rozhodly. Uvedené námitky stěžovatele tudíž zdejší soud vyhodnotil jako nedůvodné.

(...)

Poslední kasační námitkou poukazuje stěžovatel na vyjádření městského soudu, ze kterého dovozuje, že během období, kdy byl odhlášen od plateb sociálního zabezpečení a usiloval o získání zakázek, fakticky podnikal. Nejvyšší správní soud se s uvedenou argumentací stěžovatele neztotožnil, neboť tvrzení stěžovatele je vytrženo z celkového konceptu rozsudku, který ve své argumentaci primárně vychází ze skutkových závěrů projednávané věci, tedy že důvodem pro neprodloužení dlouhodobého pobytu z důvodu neplnění jeho účelu bylo především vědomé a dobrovolné prohlášení učiněné stěžovatelem na okresní správě sociálního zabezpečení, že přerušil či ukončil podnikatelskou činnost. Tuto skutečnost stěžovatel v průběhu řízení nezpochybňoval. Pokud stěžovatel z konstatování městského soudu týkajícího se naplnění pojmu podnikání pouhým úsilím o získávání zakázek dovozuje, že v průběhu předchozího pobytu podnikal, pak je namístě především zdůraznit, že plnění účelu, pro který byl cizinci pobyt povolen, musí být fakticky naplněno. Jinými slovy, aby mohlo být konstatováno plnění účelu, pro který byl stěžovateli pobyt povolen, tj. podnikatelská činnost, musela být v předmětném období alespoň převážně vykonávána, což není naplněno pouhým případným úsilím o její provozování. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 – 81, dostupné na www.nssoud.cz, uvedl, že „u fyzické osoby podnikající na základě živnostenského oprávnění je z jazykového výkladu ustanovení obch. zák. zřejmé, že podnikatelem se stane tehdy, kdy vedle získání příslušného oprávnění také fakticky vykonává určitou podnikatelskou činnost (definice živnostenského podnikání viz § 2 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů, která koresponduje s materiálním pojetím podnikání podle ust. § 2 odst. 1 obch. zák.). (...) Účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.“. Tytéž závěry lze aplikovat i v projednávané věci. Ze správního spisu vyplývá, že stěžovateli byl pobyt povolen na období od 20. 6. 2008 do 19. 6. 2010. Z toho stěžovatel na základě svého prohlášení na okresní správě sociálního zabezpečení samostatnou výdělečnou činnost od 28. 6. 2008 do 11. 5. 2010 přerušil či ukončil, tedy téměř na celou dobu trvání uděleného povolení k pobytu. Pokud tedy stěžovatel tvrdí, že takřka po celou dobu, na kterou mu byl pobyt na území České republiky povolen, toliko pouze vyvíjel úsilí k faktickému plnění účelu pobytu, je nutno se ztotožnit se závěry žalovaného a městského soudu, dle nichž nenaplnil účel předchozího pobytu, což ve smyslu ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců představuje závažnou překážku pro prodloužení pobytu stěžovatele na území České republiky. Tuto úvahu doplňuje rovněž závěr učiněný městským soudem, který v souvislosti s konstatováním o naplnění účelu podnikání úsilím o získávání zakázek ve vztahu k projednávané věci uvedl, že období, v němž měl stěžovatel zakázky získávat, předcházelo odhlášení učiněné výslovně stěžovatelem, v němž uvedl, že ukončil či přerušil podnikání. Stěžovatel tak dle svého vyjádření vědomě na dobu, kterou vzhledem k okolnostem nelze označit za přechodnou, přestal fakticky plnit účel, pro který mu byl pobyt na území České republiky povolen. Tvrzení stěžovatele, že v současné době již nejen formálně ale i fakticky podniká, nic nemění na zjištění správních orgánů prováděné ke dni vydání napadeného rozhodnutí, že neplnil účel, pro který mu byl předchozí pobyt povolen.

Uvedený rozsudek tak poskytuje odpověď i na námitku žalobce, podle níž mělo být zohledněno, že v době rozhodování správních orgánů již ke studiu nastoupil a účel pobytu tak plnil.

Zbývá tedy posoudit námitku, podle níž z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí nevyplývá rozhodné období, po němž žalobce účel pobytu neplnil.

Prvoinstanční orgán ve svém rozhodnutí výslovně uvedl (str. 2, třetí odstavec zdola), že žalobce „*v době od 22. 5. 2010 minimálně do dne 14. 2. 2011 nestudoval a tudíž ... po výše uvedenou dobu neplnil ani účel pobytu studium.*“ Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, ve kterém s tímto závěrem ovšem nijak nepolemizoval, naopak sám výslovně potvrdil, že letní semestr ukončil dne 21. 5. 2010 a k dalšímu studiu nastoupil až od 14. 2. 2011. S žalobcem lze souhlasit v tom, že v žalobou napadeném rozhodnutí o odvolání není doba, po níž žalobce nestudoval a neplnil tedy účel pobytu, výslovně uvedena, pouze v závěru rozhodnutí je uvedeno, že žalobce „*po výše uvedenou dobu účel povoleného pobytu neplnil*“, ačkoli ve skutečnosti nikde „výše“ v tomto rozhodnutí ona „uvedená doba“ výslovně specifikována není.

Soud však dospěl k závěru, že tato poněkud neobratná formulace užitá žalovaným nemůže představovat natolik závažnou vadu, která by měla být důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. V této souvislosti je podstatné, že žalobce v odvolání dobu, po níž nestudoval, nijak nezpochybňoval. Podle § 89 odst. 2 správního řádu odvolací správní orgán *správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem.* Odvolací orgán tedy nebyl povinen přezkoumávat správnost závěru primoinstančního orgánu ohledně doby, po níž žalobce nestudoval a neplnil proto povolený účel pobytu. Za této situace nemůže být jeho rozhodnutí označeno za nepřezkoumatelné jen z toho důvodu, že se nedostatečně vypořádává s otázkou, s níž nebyl povinen se vypořádávat v podstatě vůbec. Neuplatnil-li vůči tomuto závěru primoinstančního orgánu žalobce žádné námitky a sám ho naopak výslovně potvrdil, žalovaný se neměl s čím vypořádávat a jeho rozhodnutí tedy nemůže být v této části nepřezkoumatelné.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. listopadu 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová